

„Onoare și patrie!“

TRUSTUL DE PRESĂ AL
MINISTERULUI APĂRĂRII
NAȚIONALE

Director: colonel dr. ION PETRESCU
Tel./fax. 327.52.91
e-mail: ionpetrescu@yahoo.com
Director adjunct:
colonel DORIAN VLAD
Tel./fax 327.52.61
e-mail: dorian_vlad@yahoo.com

SPIRIT MILITAR MODERN
www.presamil.ro

Anul XV ■ 6-7(101-102) / 2005
Revista Spirit militar modern a
fost fondată, în anul 1938, de
general dr. CONSTANTIN ATANASIU

REDAȚIA
Redactor-șef:
căpitan MARIAN PREDOAICA
Tel. 322.66.34
e-mail: marianpredoaica@yahoo.com
DELIA PETRESCU
e-mail: deliapetrescu@yahoo.com
locotenent FLORIN MANEA
e-mail: florinmanea2005@yahoo.com

Tehnoredactare computerizată:
ROXANA MATEI
Culegere: DOINA MOCANU
Corectură: VALERIA IONESCU
RESPONSABIL DE NUMĂR:
DELIA PETRESCU
Copertă: PETRICĂ MIHALACHE

CONSILIUL ȘTIINȚIFIC: Prof.
univ. dr. colonel (r) SEPTIMIU
CHELCEA,
general de brigadă (r) dr. ION
CHICUDEAN, general de brigadă (r)
dr. DUMITRU CONSTANTIN, dr.
LEONARD GAVRILIU, colonel (r)
TUDOR NICULA, colonel dr. MARIAN
POPA, colonel (r) dr. DUMITRU
POPOVICI, comandor (r) FILARET
SÎNTION, maior dr. FLORIN
ȘPERLEA, dr. MIHAI TURCU,

DIFUZARE : tel. 327.52.60/146, 160

ADRESA REDACȚIEI:
B-dul Unirii nr.57, bloc E4, sector 3,
Oficiul Poștal 4, C.P. 4-159, Cod
030827, București
Tel.: 327.52.60, interioare 127, 128, 129
Fax: 327.52.60, 327.52.91
e-mail: spiritmilitarmodern@yahoo.com
smm@presamil.ro

Revista „Spirit militar modern” se află la
poziția 5041 din Catalogul publicațiilor
difuzate de RODIPET.

Revista „Spirit militar modern” publică articole pe
teme de psihologie, sociologie și teoria educației,
cu aplicabilitate la domeniul militar.

Redacția nu-și asumă responsabilitatea pentru
punctele de vedere exprimate de autori.

Manuscrisele nu se înapoiază.

Revista „Spirit militar modern” este recunoscută de
Consiliul Național al Cercetării Științifice din

Învățământul Superior

ISSN: 1223-172X

Tipărit Centrul Tehnic-Editorial
al Armatei

C.1163/2005 00194

Prețul: 60.000 de lei

Rostul nostru

În aprilie 2005, după Iosif-Silviu Fogărași și Mihai-Anton Samuilă, Narcis-Marius Șonei a devenit cel de-al treilea militar român ucis în misiune în Afganistan. La numai o lună, ziaristii români ostatici în Irak, au fost eliberați. Abia atunci a început tirul mediatic al unor agresive întrebări referitoare la rostul prezenței trupelor române în misiuni din afara granițelor. S-a ajuns până acolo încât, potrivit unor sondaje, circa 50% din populația României era de părere că „băieții noștri” ar trebui retrași din pustiurile afgane și irakiene.

Isteria acelor zile – ce poate oricând reizbucni – m-a surprins dureros. Istoria de paisprezece ani a participărilor la misiuni internaționale ale armatei române mi s-a părut anulată dintr-o suflare. Politicienii, ziaristii, liderii de opinie și, cu atât mai mult, omul de pe stradă au lăsat impresia – poate reală – de a fi îngrijorător de străini privind rostul acestei sfortări de o amploare fără precedent în istoria postbelică a armatei române. Desigur, tot românul, de la vlădică la opincă, a fost și este de acord ce treabă bună au făcut acolo „băieții noștri”, ce minunați și interoperabili sunt ei, alături de marile armate ale lumii, dar în ceea ce privește menirea lor, iată un mister în a cărui dezlegare mi-a fost dat să aud multe basme: începând prin înlocuirea trupelor actuale cu mercenari, ca și când sergenții din Kandahar sau Nasirya ar fi fost luați cu arcanul din bățătura casei pentru a fi duși la oaste și până la retragerea oștilor în țară, probabil pentru apărarea autarhică a țării, la hotare, cu sabia-n mână, ca pe vremea lui Ștefan cel Mare .... sau doar pentru a fi mobilizați în ocazii festive și intervenții umanitare în caz de calamități naturale.

În vara lui 2002 atunci când Scorpionii Roșii plecau la Kandahar în cadrul forțelor Coaliției multinaționale antiteroriste, nu îmi amintesc proteste mioritice semnificative împotriva trimiterii „băieților noștri” în deșertul taliban. Era în preajma summitului NATO de la Praga, care urma să hotărască invitarea țării la aderare în Alianță. Emoție și tristețe mare au fost într-adevăr atunci când primii militari români au fost uciși în misiune în Afganistan, în noiembrie 2003, dar nici vorbă de proteste sau controverse. Era înaintea aderării oficiale a României la NATO, în aprilie 2004. Să nu uităm că au existat chiar perioade însemnate de timp în care a predominat iluzia că drumul României spre NATO ar trece prin Zenica, în Bosnia, sau prin Gjrokaster, în Albania. Despre toate acestea mass-media mioritică, inclusiv cea militară, s-a mulțumit doar să relateze pe un ton festiv-triumfalist (uneori chiar justificat) sau spectaculos-exotic (din considerente de rating, desigur). Toată lumea a aplaudat, a lăudat, a lăcrimat, dar nimeni nu a explicat. A fost nevoie de o tenebroasă aventură jurnalistică pentru ca să apară întrebările.

Cred că a sosit vremea unor explicații. Adevărate, responsabile și limpezi. În vorbe simple, din popor, și nu în sintagme și acronime și englezisme. Pe bune. Despre interesele naționale. Despre rostul României în această lume și despre rostul armatei în România. Despre rostul nostru ca autentici ambasadori ad-hoc, în uniformă. Despre noua elită a armatei, care s-a format în aceste misiuni. Despre preț și sacrificii. Despre noi. ■

Locotenent-colonel
CĂLIN HENTEA